

MELLOM BAKKAR OG BERG

Liker du det bratt opp og bratt ned? Ta med sykkelen til Møre og Romsdal!

Tekst Henrik Mühlbradt • **foto** Henrik Mühlbradt og Morten Krågebakk

Sykkelmagasinet reiste til Møre og Romsdal i starten av juni for å sjekke ut sykkelmulighetene som de lokale heltene skryter så hinsides av. Vi tok kontakt med Morten Krågebakk, som guider sykkelturnistene i fjellene. I bagasjen hadde undertegnede landeveissykkelen, selv om jeg egentlig er terrengsyklist. Snøen lå fortsatt meterhøy i terrenget, men veiene var brøytet etter vinteren. Tørr asfalt og strålende sol møtte meg. Omgivelsene er spektakulære. Fjellene er stupbratte, høye og spisse. Dalene er grønne og frodige, mens fjorden er mørkeblå. Hvite snøflekker viser seg som sterk kontrast på grått fjell. Fantastisk. Ikke rart det er masse turister i området på sommeren. Her finner du alt fra tyskere med saktegående bobiler og japanere med dyrt videokamera til svensker med ski og staver i full marsj opp lia.

Området har mange naturattraksjoner, blant annet den vakre Geirangerfjorden, den spektakulære Trollstigen som har gitt mang en bilturist bilsyke med sine serpentineringer, og den luftige Dalsnibba som det går vei helt opp til toppen på.

LAAAAANGE BAKKER

Selv har jeg hatt asfaltallergi etter noen saftige tryn i 15-16 årsalderen. Jeg har heller aldri vært noen fan av å trække meg opp lange, sugende bakker. Det å kombinere 20 kilometer lange motbakker med asfalt måtte jo være toppen av hat. Men noe skjedde. I vinter ble det sykling i fjellene på den franske rivieraen. Det skjedde noe. Jeg klarte å nyte utsikten, jeg kjente gleden ved å presse på. Kjenne en lett racersykel mellom beina, trække på, sykle fort oppover, la det brenne i lår og legger. La svetten sile. Skjære grimaser. Har jeg blitt helt koko? Så kom jeg til Møre og Romsdal. Jeg syn-

tes bakkene rundt Nice og Monte Carlo var drøye. Glem det. Norske fjell er drepende, men likevel fantastiske. Morten Krågebakk tar meg med til Geiranger.

– Opp dit skal vi, sier han, og peker på Dalsnibba – 1 500 meter rett til værs. – Bakken er 21 kilometer lang, sier han med et glis. Hva har jeg begitt meg utpå? Men vi setter i gang. Sykler oppover. Allerede etter hundre meter kjenner jeg at jeg burde hatt let-

Ikke hver dag man møter villrein på sykkelturn.

tere utveksling på sykkelen. Løsningen blir å øke farten litt for å nå høyere tråkkfrekvens. I serpentineringene tar jeg yttersvingen, det er det nærmeste jeg kommer en utjevning av bakken. Kjenner at jeg har overskudd, og det går faktisk ganske greit unna oppover lia.

VILLREIN

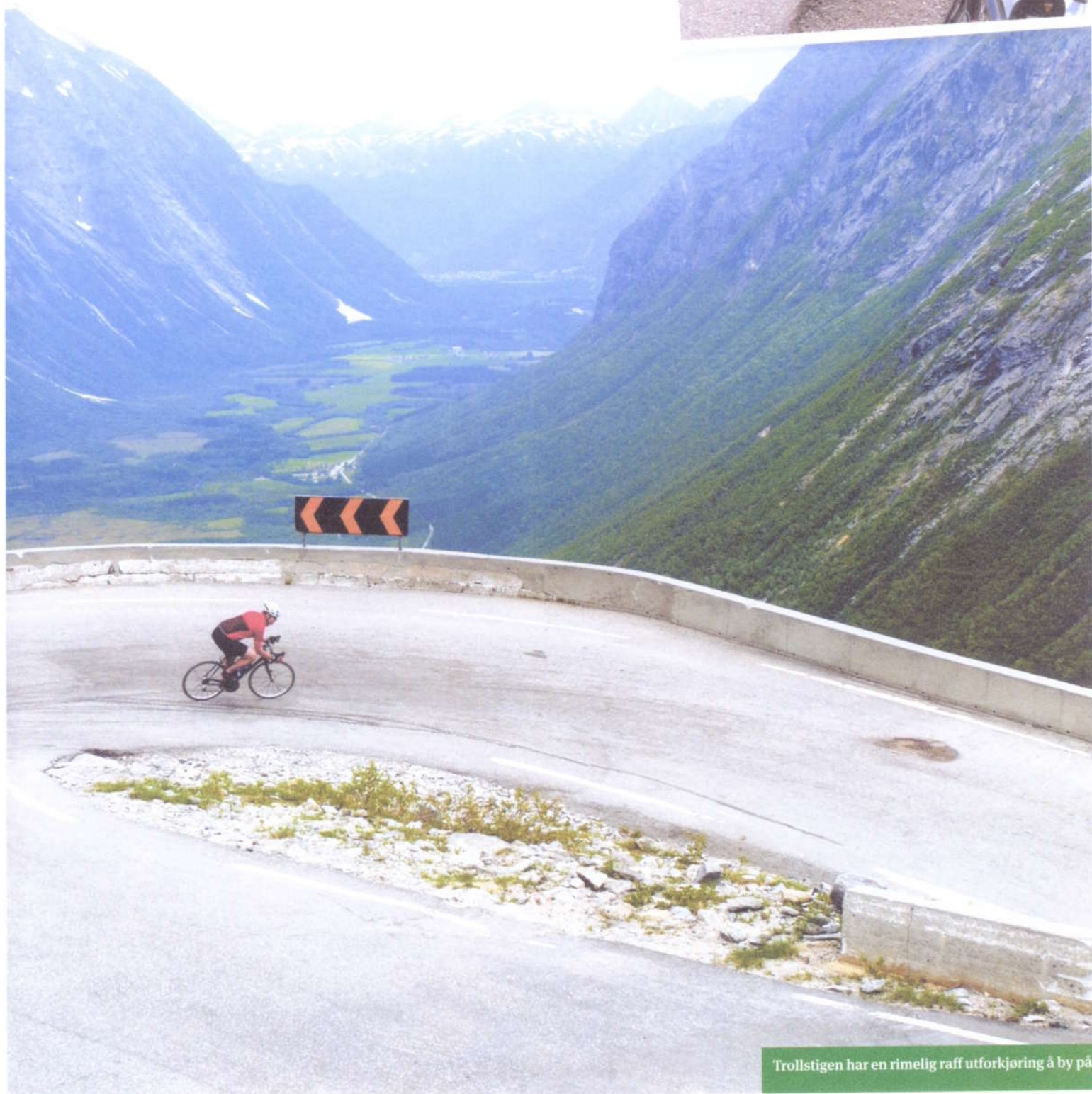
Ved Djupvasshytta er vi på 1 030 m.o.h. Her ligger brøytekantene meterhøye, og vi svinger av til grusveien opp mot Dalsnibba. Jeg ser et svensk filmcrew som filmer noen frikjørere på ski. Som den skientusiasten jeg er, drømmer jeg meg bort mens beina fortsetter å tråkke automatisk. Nå er vi inne på grusveien. Et stykke opp støter vi på masse villrein. Det har jeg definitivt ikke kommet over på sykkel tur før! Det føles litt kult å sykle på grusveien med racer. Jeg har sett et par etapper på Tour de France med innslag av grus. Jeg kan ikke si at jeg føler meg som en

ProTour-syklist akkurat, men det er pinadø ikke langt unna! Bobilturistene heier, der Morten og jeg kommer syklende opp grusveien mellom brøytekantene. De må tro vi er gærne.

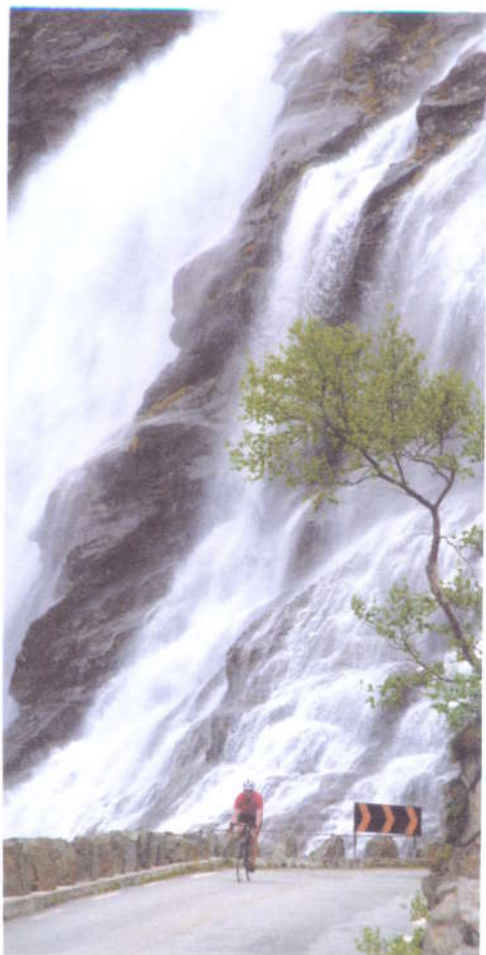
SYK UTFORKJØRING

Fra toppen av Dalsnibba er utsikten fantastisk. Vi ser ned på veien vi syklet

Kjølig vær i fjellet gjør det nødvendig med ekstra tøy!

Trollstigen har en rimelig raff utforkjøring å by på

Solid vannføring i Trollstigen under snøsmeltingen.

Opp og helt ned til Geirangerfjorden med alle cruisebåtene. I det fjerne ser vi Ørneveien, som vi skal sykle opp etterpå. Nå er det imidlertid nedoverturen som gjelder! Bremsene som jeg ikke har rørt de siste to milene testes før jeg ruller ned grusveien. Litt vanskelig å sykle utfor med raceren på grus, men når grus blir til jevn asfalt blir det andre boller! Her er det mulighet for å sette personlig fartsrekord! Jeg legger meg ned i bukken og trår til. Farten nærmer seg 10 km/t før jeg må bremse hardt og kaste meg inn i en 180 graders sving. Slik fortsetter det nedover i nesten en halv time. Litt skummelt å komme rundt en uoversiktlig sving med en motgående bil midt i veien, men det går bra. Tankene vandrer, og jeg tenker på hva som kan skje om jeg ikke klarer en sving. Et luftig svev nedover lia er høyst sannsynlig.

FAKTA

Vårt utgangspunkt lå i Valldal, der Morten Krågebakk tilbyr sykkelguiding og overnatting gjennom firmaet Valldal Hytter & Fritid. Valldal ligger fint til mellom mange fine sykkelruter, både når det landevei og terreng. Vær beredt på mange klatringer – Møre og Romsdal er bratt! I området er det mange muligheter for å ha det moro; rafting, klatring, topptur, brevandring, fiske og skikjøring er fint tidsfordriv i tillegg til syklingen. Hvert år arrangeres Nibberittet, som har start i Geiranger og mål på Dalsnibba.

Klær: Selv om det er varmt nede i dalene, kan det være få grader på fjellet. Ta gjerne med løse armer/bein og en vindvest.

Transport til Valldal (bil): 1 time fra Ålesund

1 time fra Åndalsnes, 6-7 timer fra Oslo

Mer info: www.kragebakk.no, www.valldalen.no

www.visitgeirangerfjorden.com, www.frafjordtiffjell.com

Det går stadig ras rundt Trollstigen.

ØRNEVEIEN

Vi kommer til den bittelille turistbygda Geiranger og blir vi spytt ut på det eneste flate partiet på turen. Det er cirka en kilometer langt før du møter den stupbratte Ørneveien, som skal ta deg snau 1 000 meter til værs igjen. Ørneveien føles brattere enn veien opp til Dalsnibba, men det kan ha noe med at jeg allerede hadde noen høydemeter i beina. Uansett klarte Morten og jeg å karre oss opp. Hele veien opp kan man beundre utsikten ut over Geirangerfjorden. Like ved toppen er det en bekk som spruter over veien, Morten klarer ikke styre seg, og hiver seg rett inn i vannfallet med sykkel og klær i juni-varmen. Nå vet vi at det ikke er langt opp, og det er bare å gønne på over bakketoppen og nyte nedkjøringen på andre siden av fjellet ned mot ferjeleiet i Eidsdal. Ingenting er som å kjenne sval vind som treffer deg i høy fart etter å ha sniklet seg opp en hard bakke.

Nede ved fjorden igjen var det bare å slappe av og drikke grønn pærebrus på kaia i Eidsdal mens vi ventet på ferjen, som var noen timer forsinket etter å ha smelt inn i kaia på andre siden av Norddalsfjorden.

Etter en kort ferjetur var det bare å sykle til Valldal, der Morten leier ut hytter til sykkelturister og slenge seg på sofaen med en kald øl og god mat.

TROLLSTIGEN

Morten Krågebakk har flere ess i ermet, og tar med på en annen beinhard tur. Trollstigen er en av Norges mest populære turistattraksjoner. Veien er et stykke ingeniørkunst og ble åpnet av Kong Haakon VII i 1936. Fjellsiden er bratt og utsatt for både snø og steinras. Derfor er veien vinterstengt, og som regel åpnes den ikke for ferdsel før i slutten av mai. Trollstigen byr på en dramatisk sykkelkultur. Veien opp fra Valldal byr på en behagelig, men lang stigning før du bikker over toppen. Da har du kommet til Rauma kommune, og Trollstigen ligger lagelig til for å hugg under deg. Veien er smal, bratt og luftig. Der omkranser en foss, som under vårmeltingen er så stor at den gir deg en real kalddusj når du passerer broen under den. Er du ikke sliten enda, kan du fortsette nedover dalen og ta av til venstre. Litt lenger opp får du øye på sagnomsuste Trollveggen, der mange basehopper har måtte bote med livet.

Mellom bakkar og berg i
Møre og Romsdal

Utforkjøring med racer på grus er en utfordring.

Utsikten fra Dalsnibba mot Geiranger er uten sidestykke!